

Aksel Larsen: Jeg har jo allerede haft lejlighed til at sige et par ord om det såkaldte stabiliseringslån, som regulært er en tvungen opsparing, men som kaldes stabiliseringslån af ganske bestemte, om jeg så må sige, forfatningsmæssige grunde.

Det forekommer mig, at der er alt for megen larm om dette stabiliseringslån. Der er så megen larm, at man får det indtryk, at denne larm iværksættes, for at befolkningen — eller en væsentlig del af befolkningen — skal glemme, hvad det er, der i virkeligheden foregår. Befolkningen skal glemme, at det, der er det reelle ved den buket kriseforslag, regeringen er kommet med, er, at vi får en del indirekte skatter, og at pristallet bliver forfusket, så at lønmodtagerne — arbejdere, tjenestemænd og ligestillede — i hvert fald mister en dyrtidsportion; det har der ikke været nogen larm om i størstedelen af pressen. Der har derimod været en så voldsom larm om stabiliseringslånet, at det er kommet til at overskygge dette, og det er ganske gavnligt og nødvendigt, at det bliver nævnt igen.

I øvrigt ved jeg ikke rigtigt, hvor begrundet larmen over stabiliseringslånet er. Jeg ser i de berlingske aviser, at man nu er ved at nå op på 60 000 protester. Det er protester, som er stilet til det radikale venstre og til retsforbundet, og det er selvfølgelig aldeles udmærket, at den konservative presse kan få konservative vælgere og læsere til at protestere imod retsforbundet og de radikale. Men det ville nok have mere virkning på de pågældende, hvis det var radikale vælgere, der protesterede over for dem.

Under alle omstændigheder har man gennem pressen udnyttet de muligheder, man har for at påvirke befolkningen til at gøre stabiliseringslånet til alfa og omega i det, der behandles i disse dage, og jeg tror som sagt ikke, at det er alfa og omega. Jeg har lidt svært ved at se, at de foranstaltninger, der dels allerede er besluttet, dels vil komme til afgørelse i de kommende dage, bl. a. dette såkaldte stabiliseringslån, med nogen som helst sikkerhed kan siges at stabilisere den økonomiske situation.

Ja, hvis det forholder sig således — og sådan opfattede jeg den højtærede finansministers fremsættelsestale — at valuta-situationen i virkeligheden ikke er så un-

stig, kan det være, det går; men hvis valuta-situationen er så ugunstig, som forskellige ordførere, deriblandt det ærede medlem hr. Per Hækkerup, har fremstillet den, er det for mig givet, at de foranstaltninger, regeringen foreslår, ikke kan rette valutasituationen op.

Det er lidt svært at tage stilling til, hvorledes man konkret vil stemme angående lovforslaget om et stabiliseringslån af den simple grund, at det ikke er nogen hastesag; det er noget, der skal behandles grundigt og udførligt i et udvalg, og vi aner i øjeblikket ikke, hvad der kommer ud af denne udvalgsbehandling. Vi ved, at der er partier her i salen, som offentligt har forlangt, at bundgrænsen bliver sænket fra en skalaindkomst på 14 000 kr. til et eller andet betydelig lavere beløb. Hvis disse partier får deres vilje — og jeg har ikke mødt nogen afvisning af deres tanke fra den høje regerings side — kommer dette tvangslån til at se helt anderledes ud; så kommer det til at ramme ikke 175 000 personer, men langt, langt flere; og det kommer naturligvis til at påvirke vor stilling til det.

Vi kan — som jeg allerede har sagt — ikke se, at det er ganske umenneskelige byrder, der pålægges dem, som rammes af denne lovgivning i regeringens udformning, selv om enkelte vel nok kan have vanskeligt ved at udrede pengene, de, der har ganske særlige byrder, f. eks. til børn, der studerer, eller noget lignende. Forholdet bliver imidlertid anderledes, hvis man ændrer lovforslagets § 3; men vi kan formentlig ikke gøre andet end vente og se, hvad der kommer.

Det er blevet anført som et stærkt argument for dette stabiliseringslån — jeg tror stærkest og tydeligst af det ærede medlem hr. Tholstrup — at det er en simpel nødvendighed. Det er, sagde det ærede medlem, ikke noget, retsforbundet kan lide, men det er desværre nødvendigt, fordi staten har så store udgiftsforpligtelser, at den må skaffe sig disse indtægter, og da de kun kan skaffes ved et sådant stabiliseringslån, må man udskrive det. De udgifter, det her drejer sig om, er udgifter, som vi alle sammen længe før valget var bekendt med at staten havde eller ville få. Men dengang var der ikke tale om, at retsforbundet ville gå ind på hverken indirekte skatter, stabiliseringslån eller noget andet — tværtimod. Og nu